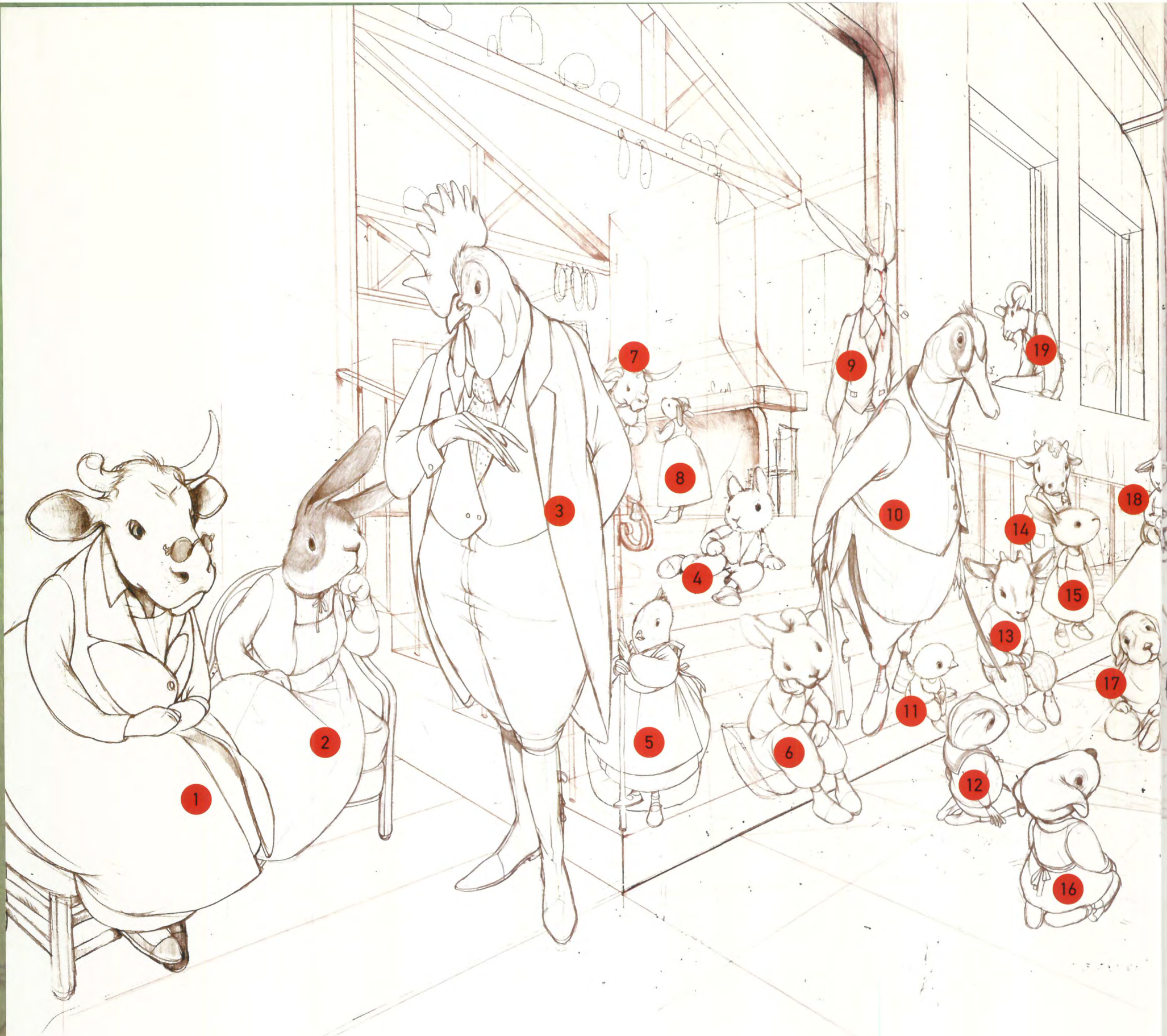

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΕΣ ΩΡΕΣ ΤΟΥ
ΖΑΚΟΜΙΝΟΥΣ
ΓΚΕΝΣΜΠΟΡΟ

ΡΕΜΠΕΚΑ
ΝΤΟΤΡΕΜΕΡ

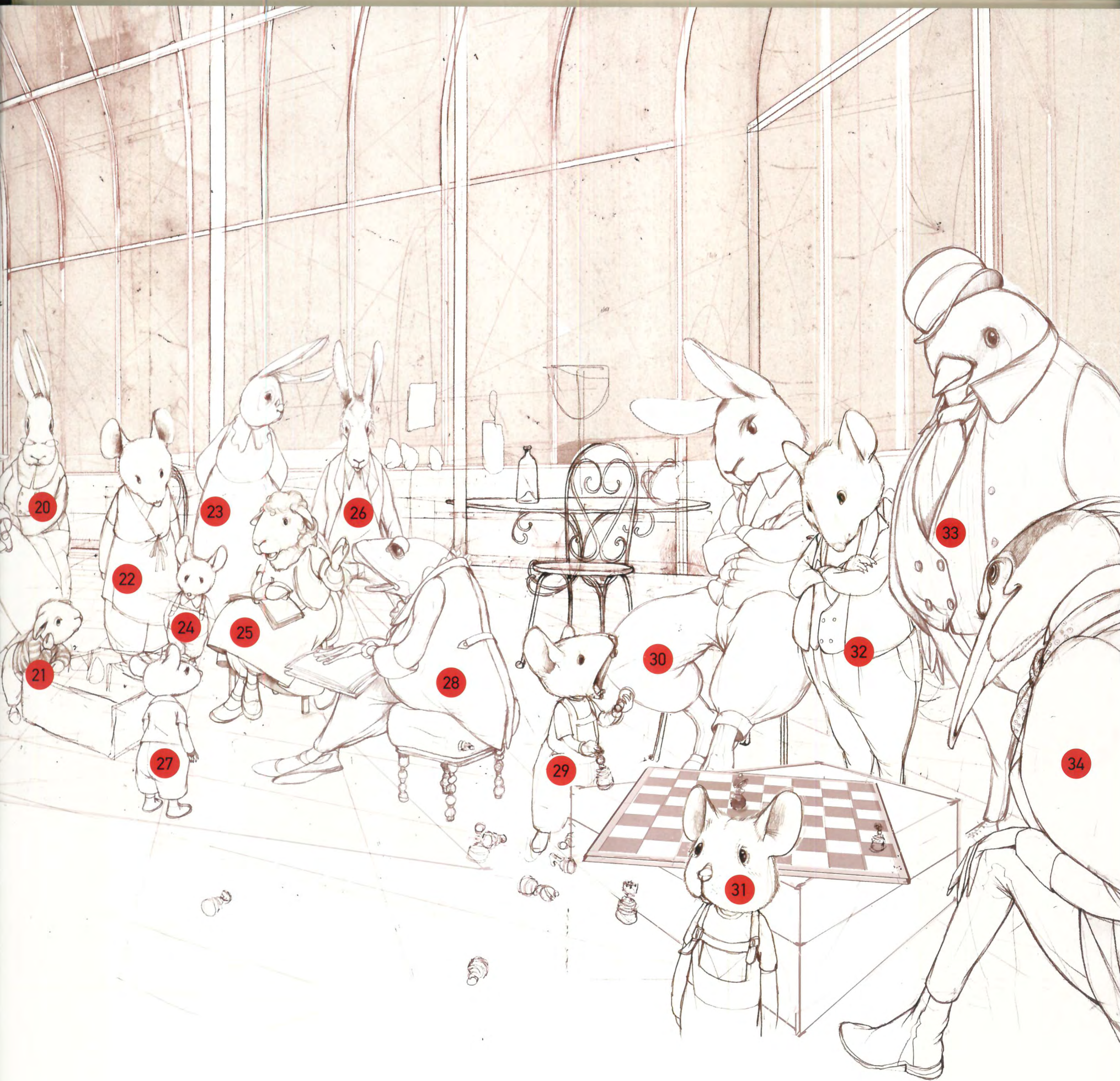
ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

1. Ισαμπίλ Μαγκλουάρ, μητέρα του Πολικάρπ
2. Εξενί Γκενσμπορό το γένος Σαποτό, μητέρα του Ζακομινούς
3. Κολμπέρ Παραντί, πατέρας της Οπορτούν και του Εμίλ
4. Ζακομινούς Γκενσμπορό
5. Οπορτούν Παραντί, φίλη της Ντους
6. Νταριούς Γκενσμπορό, μεγάλος αδερφός του Ζακομινούς

7. Ζορζ Μαγκλουάρ, πατέρας του Πολικάρπ
8. Ογκιστίν Βιντόκ, φίλη της Εξενί
9. Ζοζέφ Σοστέν, μακρινός ξάδερφος της Εξενί
10. Χαβιέ Εσκομπάρ, καθηγητής βιολιού
11. Εμίλ Παραντί, αδερφός της Οπορτούν
12. Σεζάρ Μποτορέλ, φίλος του Ζακομινούς

13. Σάσα Πεταρέλ, γιος του Φρανσουά, φίλος του Νταριούς
14. Πολικάρπ Μαγκλουάρ, φίλος του Ζακομινούς
15. Ντους Βιντόκ, κόρη της Ογκιστίν
16. Ιρέν Μπαντί, αδερφή του Μπάιρον, φίλη της Ντους
17. Μπάιρον Μπαντί, φίλος του Ζακομινούς
18. Καστίγ Πεταρέλ, αδερφή του Σάσα

19. Φρανσουά Πεταρέλ, φίλος του Γιαν
 20. Μαντλέν Σαποτό, μητέρα της Εζενί
 21. Αγκατόν Ρουά, φίλος του Ζακομινούς
 22. Μαρί Τεντεσκό, σύζυγος του Μπαρτολομέ
 23. Μπέατριξ Γκενσμπορό, μητέρα του Γιαν
 24. Ολίβ Τεντεσκό, αδερφή του Λεόν και του Ναπολεόν

25. Μιμί Ρουά, μητέρα του Αγκατόν
 26. Τζακόμινους Γκενσμπορό, «ο πρεσβύτερος», πατέρας του Γιαν
 27. Φενελόν Τεντεσκό, ξάδερφος του Λεόν και του Ναπολεόν
 28. Μπαρμη Μποτορέλ, ξαδέρφη και φίλη της Εζενί
 29. Ναπολεόν Τεντεσκό, δίδυμος αδερφός του Λεόν, γιος του Μπαρτολομέ και της Μαρί

30. Γιαν Γκενσμπορό, πατέρας του Ζακομινούς
 31. Λεόν Τεντεσκό, δίδυμος αδερφός του Ναπολεόν, γιος του Μπαρτολομέ και της Μαρί
 32. Μπαρτολομέ Τεντεσκό, γείτονας
 33. Φιλίγκορ λε Μπεσί, φίλος του Γιαν
 34. Άμρεϊ Σερίφ, παιδαγωγός στο σπίτι της οικογένειας Γκενσμπορό

Εσένα που κρατάς στα χέρια σου αυτό το βιβλίο, σ' ευχαριστώ που ξεφυλλίζεις τις σελίδες του. Φαντάστηκα την ιστορία του και ζωγράφισα τις εικόνες του με πολλή προσοχή.

Σε συμβουλεύω να αφιερώσεις αρκετό χρόνο για να κοιτάξεις καλά – θα μπορέσεις να καταλάβεις ένα σωρό πράγματα.

Αν είσαι μεγάλος, ίσως φαντάζεσαι ότι αυτό το βιβλίο δεν είναι για σένα επειδή είναι γεμάτο εικόνες. Τι αλλόκοτη ιδέα, πραγματικά! Είναι προφανές ότι έφτιαξα αυτό το βιβλίο και για μεγάλους!

Αν είσαι μικρός, κάποια κομμάτια μπορεί να σου φανούν μυστηριώδη. Μην ανησυχείς: μπορείς να σκεφτείς λιγάκι και να μαντέψεις πολλά. Κι άλλωστε, οι λέξεις δε λένε τα πάντα. Αν συναντήσεις κάποιες των οποίων τη σημασία δε γνωρίζεις ακόμη πολύ καλά, είμαι σίγουρη ότι θα βρεις κοντά σου κάποιον μεγάλο να σου τις εξηγήσει. Κι αυτό θα είναι καλό, γιατί αυτό το βιβλίο είναι για να το μοιράζεσαι.

Για παράδειγμα, θα αναρωτιέσαι τι θα πει Οι πλούσιες ώρες. Μια και είμαι εδώ προς το παρόν, θα σου απαντήσω: είναι ένας ποιητικός και εκλεπτυσμένος τρόπος για να μιλήσεις για τη ζωή κάποιου. Και εκλεπτυσμένος, σε αυτή την περίπτωση, σημαίνει ότι έχω χρησιμοποιήσει πολύπλοκες λέξεις, όπως Οι πλούσιες ώρες, για να πω κάτι απλό, όπως η ζωή.

Σ' αυτό το βιβλίο λοιπόν θα ανακαλύψεις τη ζωή του Ζακομινούς.

Γιατί ΑΥΤΟΥ; θα με ρωτήσεις ακόμα. Ε, λοιπόν, επειδή, όπως είπε και ο ίδιος ο Ζακομινούς, η ζωή του άξιζε τον κόπο να τη ζήσει. Οπότε βρίσκω ότι αξίζει επίσης τον κόπο να τη διηγηθεί κανείς. Και τώρα σε ακούω αποδώ που είμαι να λες: «Πώς είναι λοιπόν μια ζωή που αξίζει τον κόπο να τη ζήσεις;».

Σε αυτή την περίπτωση, νομίζω ότι θα ξεροβήξω λιγάκι και θα σου απαντήσω ότι σε παρακαλώ να με συγχωρέσεις, αλλά πρέπει να φύγω, για να φτιάξω ένα άλλο βιβλίο. Να κάνεις τις ερωτήσεις σου σε κάποιον άλλο.

Σου έχω εμπιστοσύνη, θα τα καταφέρεις μια χαρά.

P. Ντ.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΕΣ ΩΡΕΣ ΤΟΥ

ΖΑΚΟΜΙΝΟΥΣ

ΓΚΕΝΣΜΠΟΡΟ

**Ρεμπέκα
Ντοτρεμέρ**

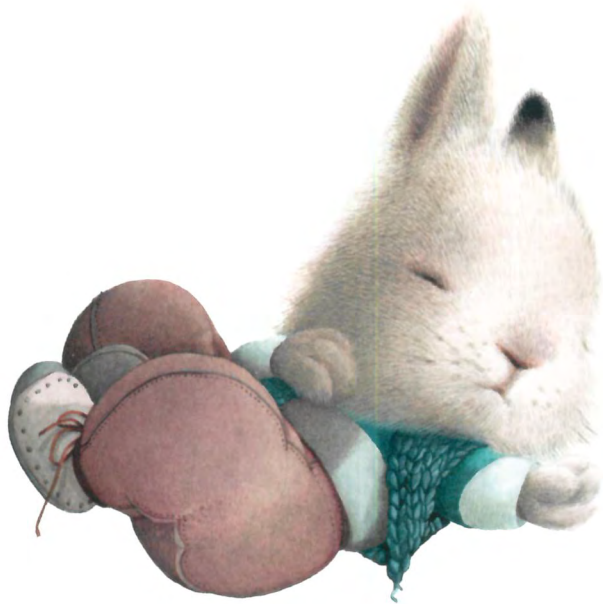
Μετάφραση: Μάρω Ταυρή

Όταν η Μπέατριξ Γκενσμπορό είδε να γεννιέται το τελευταίο της εγγόνι, τρελάθηκε από τη χαρά της.
«Θα πάρει το όνομα του παππού του!» δήλωσε.
«Δεν είναι πολύ μεγάλο όνομα για κάποιον τόσο μικρό;» ρώτησε η μαμά του.

«*Rubbish, darling!*» απάντησε η Μπέατριξ. «Το Τζακόμινους Σταν Μάρλοου Λιούις Γκενσμπορό είναι ένα όνομα ανάλαφρο και κομψό, που θα ταιριάζει θαυμάσια σ' αυτό το γλυκό παιδί!»
Ο κύριος και η κυρία Γκενσμπορό ήταν τόσο χαρούμενοι για την άφιξη του καινούριου μωρού, που θέλησαν να ευχαριστήσουν και τη γιαγιά του. Ονόμασαν λοιπόν τον γιο τους Ζακομινούς. Απλώς,

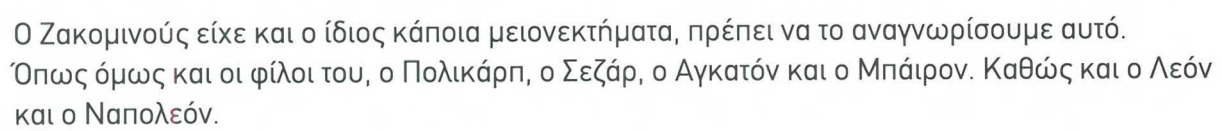
Θε θα ξέραμε να πούμε ακριβώς την ημερομηνία των γενεθλίων του.
Ωστόσο ο Ζακομινούς γεννήθηκε μια συγκεκριμένη μέρα και από αυτούς
τους συγκεκριμένους γονείς.
Η κυρία Γκενσμπορό ήταν όντως αυτή εδώ η μαμά με τα κόκκινα και ο κύριος
Γκενσμπορό ήταν πραγματικά αυτός εκεί ο μπαμπάς, ακριβώς δίπλα.

Για σκέψου όμως, αν ο Ζακομινούς είχε γεννηθεί κάπου αλλού και μια άλλη
μέρα, από μια άλλη κυρία κάπου πιο πέρα κι από αυτόν εκεί τον τύπο,
ο Ζακομινούς δε θα ήταν ο Ζακομινούς!
Θα λεγόταν Πολικάρπ ή Σεζάρ ή Αγκατόν ή Μπάιρον.
Ή ίσως Λεόν, ή ακόμα και Ναπολεόν, πού ξέρεις;
Μπορεί να ήταν αυτός εκεί με τα γαλάζια, ή εκείνη εκεί η μικρή
με το πουά φορεματάκι.
Ή ίσως εκείνος με τα φτερά, ή ο άλλος με τα μεγάλα αυτιά...
Ή θα μπορούσε να είναι ΕΣΥ, το φαντάζεσαι; Γιατί όχι;

Ωστόσο, αυτό το βιβλίο μιλάει για τον Ζακομινούς.
Όχι για κάποιον άλλο.

6 Ζακομινούς είχε την τύχη να είναι επιθυμητός και αγαπητός από την οικογένεια και τους φίλους του. Και αυτό τον έκανε δυνατό. Εντούτοις, ο πατέρας του είχε κακό χαρακτήρα (πράγμα που περιέπλεκε τη ζωή όλων τους) και η μητέρα του ήταν γεμάτη συμπλέγματα (πράγμα που την έκανε να λέει ένα σωρό ανοησίες).

Εκείνοι που γνώρισαν τον Ζακομινούς σε προχωρημένη ηλικία (δηλαδή εντελώς γέρο), δυσκολεύονται να θυμηθούν ότι υπήρξε κι αυτός κάποτε μικρούλης. Όμως, ο Ζακομινούς υπήρξε πράγματι κάποτε μια σταλιά. Εκείνη την εποχή, θα ήταν πολύ δύσκολο να ξέρει κανείς ποιος επρόκειτο να γίνει. Και να μαντέψει τι χαρακτήρα θα είχε.

Υπάρχει όμως κάτι που μπορούσε κανείς να αντιληφθεί από πολύ νωρίς: Ο Ζακομινούς πολύ συχνά πετούσε στα σύννεφα. Και σίγουρα εκεί ψηλά, στα σύννεφα, είναι που έκανε τα πρώτα του βήματα. Χωρίς αμφιβολία γι' αυτό έφαγε εκείνη την τούμπα. Εκείνο το πεσιματάκι στα καλά καθούμενα, εκείνη την κουτροβάλα κατά λάθος. Εκείνη την αξιολάτρευτη τουμπίτσα, την αθόρυβη, πάνω στο χαλί. Μια μέρα που ο κύριος Γκενσμπορό είχε μούτρα για το τίποτα. Μια μέρα που η κυρία Γκενσμπορό, βυθισμένη στη μελαγχολία της, σκεφτόταν ότι θα της άρεσε να το έχει κάνει τελικά εκείνο το πικ νικ. Μια μέρα που η καταιγίδα απειλούσε, αλλά δεν έλεγε να ξεσπάσει. Μια μέρα που ο Πολικάρπ ήταν ίσως κάπως υπερβολικά ζωηρός, εκεί, στην αρχή των τεσσάρων σκαλοπατιών (εκείνων που κατέβαιναν στη βεράντα).

Και από εκεί ακριβώς, από το ύψος των τεσσάρων σκαλοπατιών, είναι που έφαγε εκείνη την τουμπίτσα ο Ζακομινούς. Από εκείνη τη μέρα η μία από τις πατούσες του ήταν πάντα πιο κουρασμένη από την άλλη. Έβαζε τα δυνατά της, αλλά του κάκου· ο Ζακομινούς έμεινε με ένα τρελοπόδαρο. (Έτσι το έλεγε η γιαγιά του.) «Μια δόση τρέλας δεν έβλαψε ποτέ κανέναν» τον παρηγορούσε η Μπέατριξ.

Γι' αυτό το τρελοπόδαρο ο Ζακομινούς δεν ξαναμίλησε από τότε. Θα μπορούσε κανείς να νομίσει ότι δεν υπήρχε. Ο Ζακομινούς δεν ήταν και πολύ φλύαρος.

Βέβαια, όπως για τον καθένα μας, μια θέση σ' αυτό τον κόσμο ήταν προορισμένη και για τον Ζακομινούς.
Του πήρε καιρό μέχρι να βεβαιωθεί γι' αυτό.

Και ακόμα περισσότερο μέχρι να τη βρει.

Κάθε μέρα ο Ζακομινούς μάθαινε και κάτι ακόμα.

Έμαθε να ακούει...

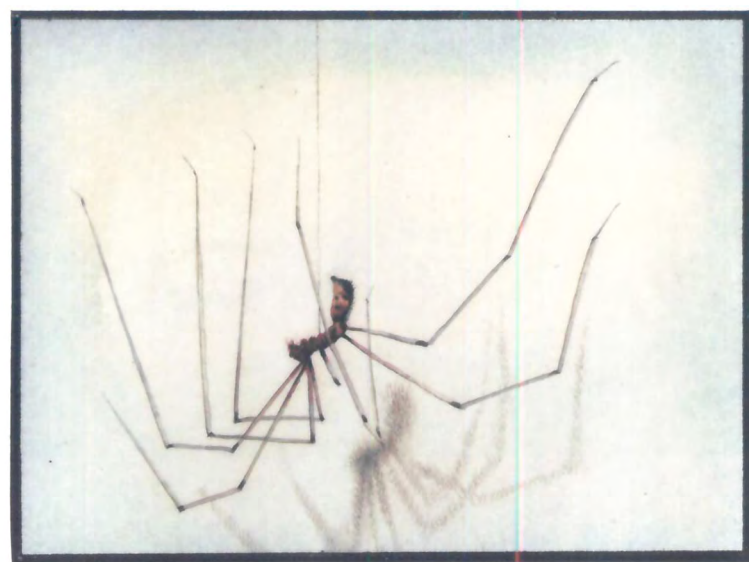
να κοιτάζει...

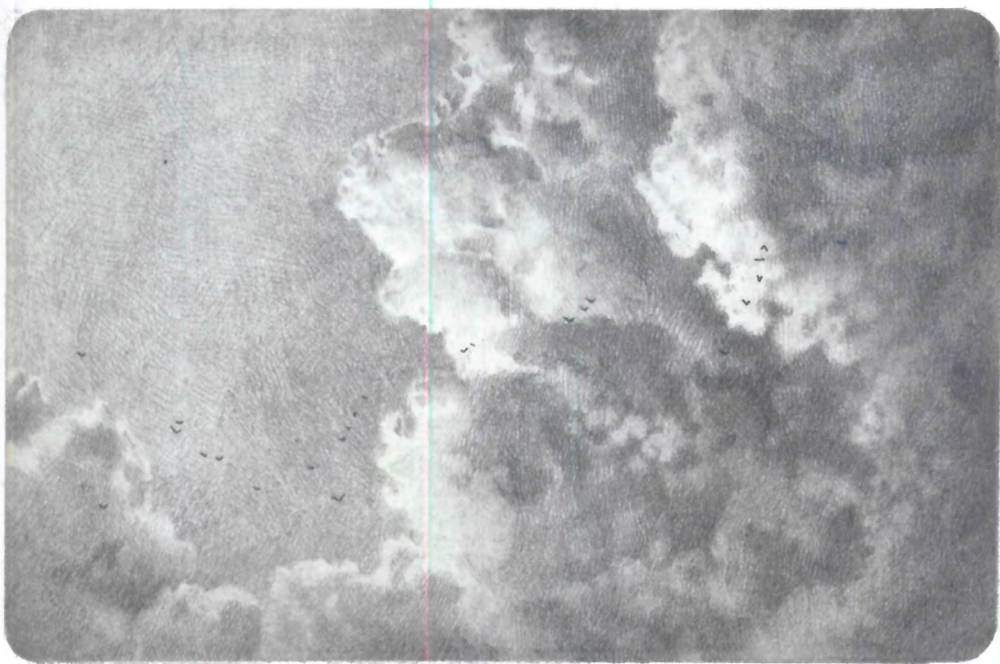
να μυρίζει...

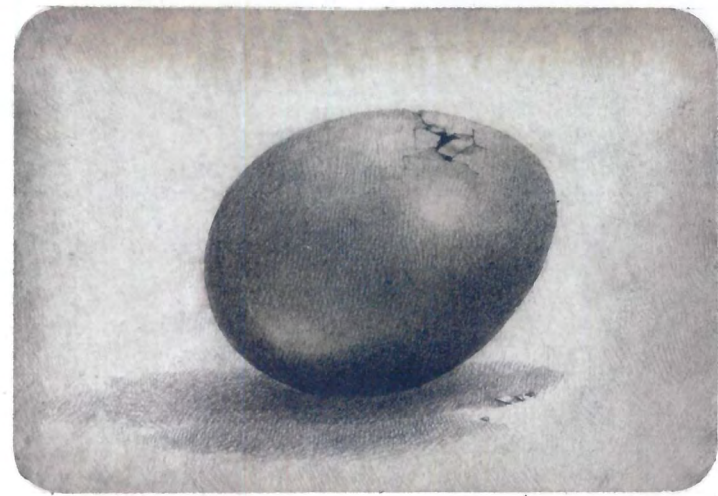
Έμαθε να παίρνει πρωτοβουλίες...

να βλέπει πέρα απ' τη μύτη του...

Έμαθε να σκέφτεται προτού μιλήσει...

και να μιλάει χωρίς να λέει τίποτα (αν και αυτό δεν είναι ειδικότητα των παιδιών).

Έμαθε να έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό του...

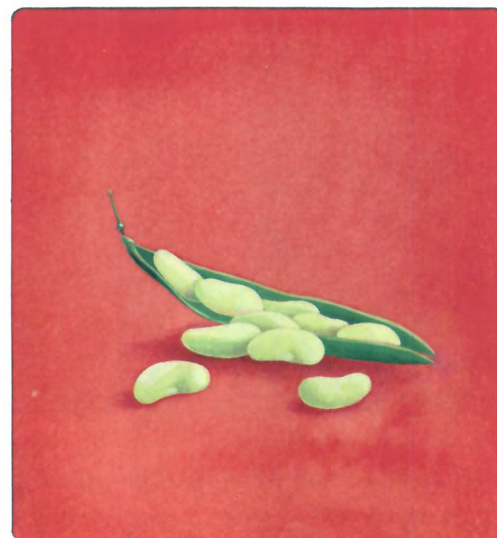
και να είναι υπομονετικός (ιδίως με τον Πολικάρπι).

Ύστερα έμαθε να παίρνει αποφάσεις...

να κρατιέται για να μην κλάψει (πάντα μπροστά στην Ντους Βιντόκ)...

αλλά και να αφήνεται.

9 Ζακομινούς ήταν μικρός, του άρεσαν όμως τα μεγάλα πράγματα. Δεν έτρεχε πολύ γρήγορα, ήταν όμως πάντα αρκετά μακριά. Έμοιαζε δηλαδή πάντα λιγάκι απών, ακόμα κι όταν ήταν όντως εκεί. Οι άλλοι του φώναζαν: «Μείνε στη γη μαζί μας, επιτέλους!».

Του Ζακομινούς του άρεσε πολύ να είναι με τους άλλους. Κυρίως με τον Πολικάρη ή με τον Σεζάρ, τον Αγκατόν και τον Μπάιρον. Και με τον Λεόν και τον Ναπολεόν επίσης. Ίσως και με την Ντους εκεί στο βάθος. Όμως δεν το έλεγε.

Ο Ζακομινούς, λοιπόν, δεν ήταν πολύ ψηλός, δεν έτρεχε πολύ γρήγορα και, ας το παραδεχτούμε, ούτε και πηδούσε πολύ ψηλά. Δεν τον ένοιαζαν όμως πολύ αυτά. Ωστόσο, είχε κάποιες μικροσυγκρούσεις, όπως ήταν φυσικό. Δεν κατάφερνε να πιάσει μια μύγα, για παράδειγμα. Αισθανόταν ανίκανος να πνίξει ένα χασμουρητό. Δεν κατάφερνε να πείσει τη μητέρα του ότι η βροχή μούσκει τους άλλους, αλλά αυτόν όχι. Δεν μπορούσε να κάνει τη γιαγιά του να τον αφήσει να καθίσει πάνω πάνω στα σκαλιά της βεράντας. Και, το χειρότερο απ' όλα, δεν μπορούσε να περνάει όλο του τον χρόνο με τον Πολικάρπ. Ούτε με τον Σεζάρ, τον Αγκατόν και τον Μπάιρον. Ούτε και με τον Λεόν και τον Ναπολεόν. Έπρεπε να φυλάει μερικές ώρες για τα μαθήματά του των αγγλικών, παρόλο που αυτό τον στενοχωρούσε πολύ.

Τότε η Μπέατριξ Γκενσμπορό τού τόνιζε:

«*Just a world of pain, Sweetie!*»*

Και καθώς ο Ζακομινούς δεν καταλάβαινε τίποτα, εκείνη πρόσθετε:

«Όποιος δεν έχει αυτό που αγαπά, πρέπει να αγαπά αυτό που έχει!».

Ήταν μια γιαγιά δίγλωσση, λαλίστατη και φιλόσοφος.

Ο Ζακομινούς αγαπούσε πολύ τη γιαγιά του.

Για τίποτα στον κόσμο δε θα ήθελε να εναντιωθεί στην Μπέατριξ

(πόσο μάλλον να τη στενοχωρήσει!).

Ήθελε να γίνει κι εκείνος φιλόσοφος.

Απαρνιόταν λοιπόν τις μύγες, τη βροχή και τους φίλους του και ξαναγυρνούσε στα τετράδιά του των αγγλικών.

Όμως το αγαπημένο του αγγλικό βιβλίο ήταν ο πρώτος τόμος των περιπετειών του Γουάλας

Μακ Γκρέγκορ, *Black Knight in the Night*.

Πολύ γρήγορα, λοιπόν, έμαθε να λέει:

«*Fire and Brimstone! Look out, the Black Knight is approaching!*».**

Χρειάστηκε μόνο λίγο χρόνο για να βελτιώσει την προφορά του.

* Ένας κόσμος γεμάτος πόνο, γλυκέ μου!

** Θεοί και δαίμονες! Φυλάξου, έρχεται ο Μαύρος Ιππότης!

Στα αγγλικά ή όχι, ο Ζακομινούς δεν είχε πάντα ανάγκη να φιλοσοφεί.
Υπήρχαν μερικά πράγματα για τα οποία δεν έδινε δεκάρα. (Ενώ όλοι έδειχναν να ενδιαφέρονται γι' αυτά.)

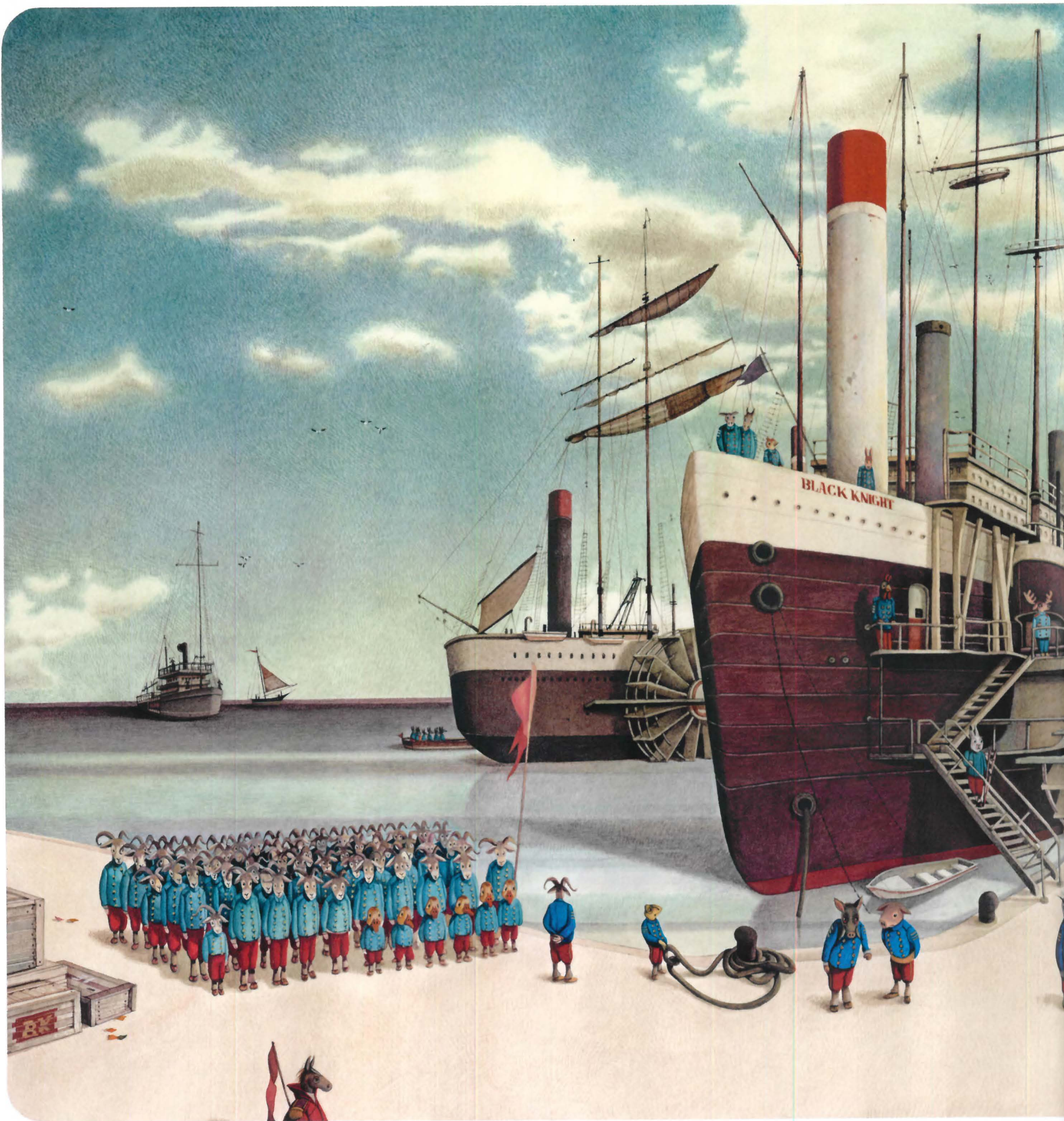

Εκείνος έβρισκε ενδιαφέρον αλλού. Και ήταν ευτυχισμένος έτσι. Αυτό είν' όλο.

«Θα μιλούσα αγγλικά άπταιστα και θα έκανα ιππασία θεϊκά.
Θα εντυπωσίαζα τους υπερβολικά σοβαρούς θείους μου και τις υπερβολικά όμορφες
γειτόνισσές μου (κυρίως την Ντους Βιντόκ).
Θα έπαιζα λαούτο με μπρίο, χωρίς να κοιτάζω τις χορδές και χωρίς να παίρνω τον εαυτό μου στα σοβαρά.
Όλοι θα γελούσαν, γιατί θα είχα πάντα μια ωραία ιστορία να διηγηθώ.
Ένας πρίγκιπας πολύ πλούσιος και χωρίς παιδιά, γοητευμένος από το ταλέντο μου,
θα μου είχε αφήσει την περιουσία του.
Θα πρόσφερα πλούσια δώρα στην οικογένεια και τους φίλους μου.
Ακόμα και στους εχθρούς μου.
(Αυτό σημαίνει ότι δε θα είχα πια κανέναν εχθρό, γιατί όλοι θα με αγαπούσαν.)
Θα έβγαζα από τη δύσκολη θέση πολλούς ανθρώπους.
Θα ήμουν γενναιόδωρος, με τρόπο κομψό και διακριτικό.
Όσοι αγαπώ θα ήταν ευτυχισμένοι.
Θα μου χρωστούσαν λίγη από την ευτυχία τους, είναι αλήθεια,
αλλά θα έλεγαν για μένα: "Παρέμεινε απλός".
Θα φαινόμουν θαρραλέος μπροστά στον κίνδυνο.
Θα πρόσθεταν: "Είναι απ' αυτούς που χαμογελούν ακόμα και όταν πονάνε".
Θα διηγούνταν ότι μια μέρα, μετά από μια πτώση, ξανασηκώθηκα χωρίς ούτε να μορφάσω,
και φώναξα "*Fire and Brimstone! Won't hurt a bit!*".
Θα είχα αστείευτεί δένοντας την πληγή μου.
Στη θέα του πληγωμένου μου ποδιού, η Ντους Βιντόκ θα είχε συγκρατήσει τα δάκρυά της.
Όλοι θα αναφωνούσαν: "Τι σιλι!".

Και θα είχαν δίκιο!»

Χάρη στη φιλοσοφία και τα ταξίδια στα σύννεφα, ο Ζακομινούς κατέληξε να μιλάει άπταιστα αγγλικά. Με τον καιρό, που πάντα περνούσε, έμαθε επίσης ρωσικά και ιταλικά. Έπειτα κορσικανικά και λατινικά. Λίγα περσικά και καβυλικά. «Και τα βιετναμέζικα;» έλεγε ο Πολικάρπ. Σύμφωνα, και βιετναμέζικα. Όλες αυτές, όμως, ήταν πολλές γλώσσες για κάποιον που μιλούσε λίγο.

Και καθώς καταλάβαινε ένα σωρό κόσμο, έφυγε μια μέρα πάνω σ' ένα μεγάλο πλοίο, για να τακτοποιήσει ένα κάρο προβλήματα, εκεί, μακριά. Πάνω στο πλοίο ήταν κι ο Πολικάρπ. Ήταν επίσης και ο Σεζάρ, ο Αγκατόν και ο Μπάιρον. Ήταν ακόμα και ο Λεόν και ο Ναπολεόν. Όμως η Ντους... αυτή βρισκόταν στην προκυμαία. Τι κρίμα, σκεφτόταν ο Ζακομινούς κοιτώντας τη. *Να φύγω χωρίς να φύγω, αυτό θα προτιμούσα...*

Ο Ζακομινούς διασταυρώθηκε με το μονοπάτι πολλών άλλων.

Με κάποιους που του έμοιαζαν...

άλλους που δεν τους καταλάβαινε.

Κάποιους που αγάπησε με όλη του την καρδιά...

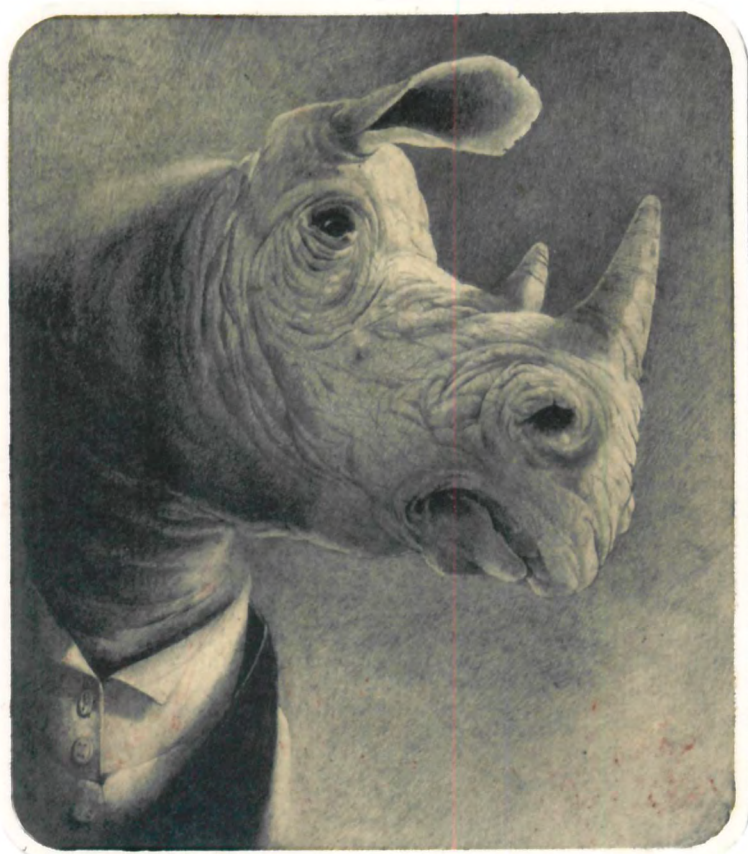
κι άλλους με τους οποίους ένιωθε καλά.

Κάποιους που τον μπέρδεψαν...

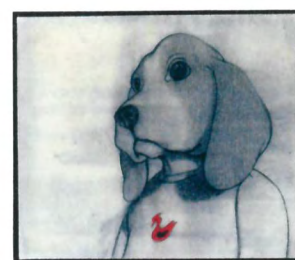
Ορισμένους που θα μπορούσε να έχει εμπιστευτεί...

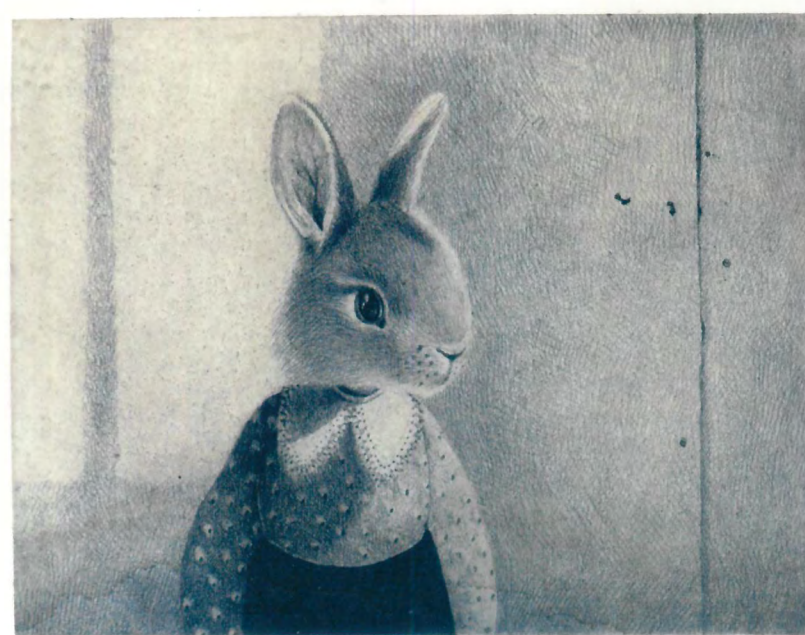
ή άλλους από τους οποίους θα έπρεπε να έχει φυλαχτεί.

Ένα σωρό με τους οποίους συμπορεύτηκε...

Πολλούς που ξέχασε παρόλο που δεν το 'θελε...

και άλλους στους οποίους δε θα έλεγε ποτέ αρκετά ευχαριστώ.

Δε βγήκε βέβαια πάντα νικητής.

Σκέφτηκε όμως ότι σε τελική ανάλυση δεν τα είχε καταφέρει κι άσχημα.

Υπάρχουν εκείνοι που δεν έχουν ταλέντο, και άλλοι που είναι άτυχοι.
Υπάρχουν εκείνοι που δεν καταλαβαίνουν τίποτα απολύτως,
και άλλοι που δεν παίρνουν χαμπάρι.
Υπάρχουν εκείνοι που δε βλέπουν παρά μόνο την κακή πλευρά των πραγμάτων,
και ορισμένοι που δε θέλουν να ξέρουν τίποτα.
Υπάρχουν πολλοί που δεν τολμούν να πουν λέξη, αρκετοί που σφίγγουν τα δόντια,
και ένα σωρό που πάνε και τρώνε μόνοι τους τα μούτρα τους.
«Το σημαντικό είναι να αποφύγεις να είσαι κάποιος απ' όλους αυτούς» έδινε κουράγιο
ο Ζακομινούς στον εαυτό του, όταν τον έπιαναν οι ανησυχίες του.

Όταν όμως κοίταζε τον κόσμο κατάφατσα τις μέρες που είχε τις κακές του
(γιατί μερικές φορές δεν μπορεί κανείς να κάνει αλλιώς),
όταν ήξερε ότι άλλοι υπέφεραν,
όταν τα ταξίδια στα σύννεφα και η φιλοσοφία δεν αρκούσαν,
όταν ο Πολικάρπ δεν τον έκανε πια να γελάει και ο Αγκατόν δεν είχε τίποτα να διηγηθεί,
όταν ο Σεζάρ και ο Μπάιρον δεν άντεχαν άλλο, όπως και ο Λεόν και ο Ναπολεόν,
τότε ο Ζακομινούς δεν ήταν πια και τόσο σίγουρος για όσα έλεγε.
Και, όχι, δεν ήξερε πια τι ήταν σημαντικό.

Ένωθε θλιμμένος, αυτό είν' όλο.

Έτσι λοιπόν, ναι, η ζωή τού φάνηκε μοχθηρή μερικές φορές.

Μια μέρα η γιαγιά Μπέατριξ, που είχε πάντα ένα σωρό ιδέες, κάλεσε ολόκληρη την οικογένεια στο πιο όμορφο κοιμητήριο του κόσμου. Για την κηδεία της. Όπως γνωρίζει ο καθένας, οι κηδείες βρίσκονται στη λίστα με τα θλιβερά πράγματα (ίσως μάλιστα και στο νούμερο 1). Στο πιο όμορφο κοιμητήριο του κόσμου, ο Ζακομινούς δεν έλεγε τίποτα, και σχεδόν δεν μπορούσε καν να σκεφτεί πια. Δεν μπορούσε παρά να νιώσει. Ένωθε τον Γουάλας Μακ Γκρέγκορ που αναστέναζε δίπλα του: «*Miss you, my sweet little Granny*»*. «Πάψε» διέταξε ο Ζακομινούς τον Black Knight. Και κρατιόταν να μην κλάψει. Πόσο είχε μεγαλώσει!

Ένωσε όμως και κάτι άλλο εκείνη τη μέρα. Ένωσε ότι αγαπούσε την Ντους Βιντόκ με όλη του την καρδιά.

Και πολύ αργότερα μπόρεσε να πει με ειλικρίνεια: «*Fire and Brimstone!* Ήταν καταπληκτική αυτή η κηδεία!».

* Μου λείπεις, γιαγιάκα μου.

Ο Ζακομινούς περίμενε πολύ.

Περίμενε τη σειρά του...

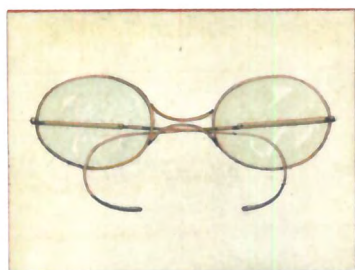
την ευκαιρία του...

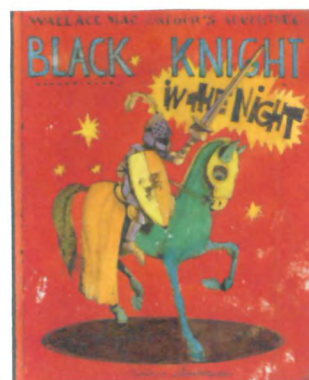
την κατάλληλη μέρα...

το σινιάλο της αναχώρησης.

Περίμενε να μάθει περισσότερα...

να είναι πιο δυνατός...

πιο πλούσιος...

πιο όμορφος...

Περίμενε την Ντους.

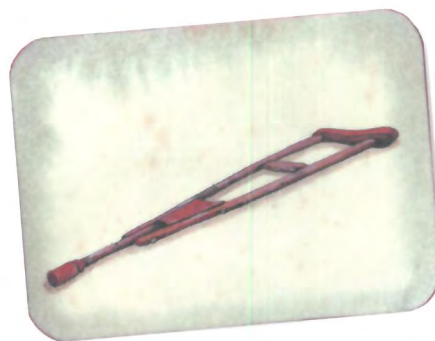
Περίμενε να τον κοιτάξει...

να μιλήσει γι' αυτόν...

και να του πει ναι.

Περίμενε να έχει το θάρρος...

Έπειτα περίμενε άλλες τρεις φορές:

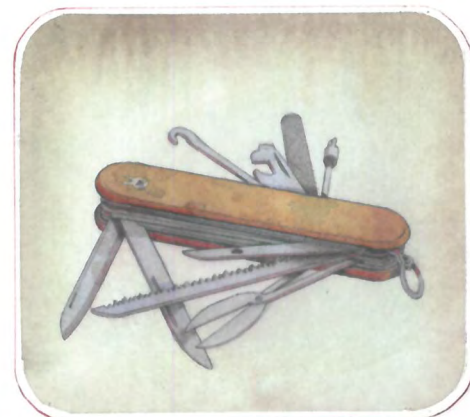
μία φορά τον Νιλς...

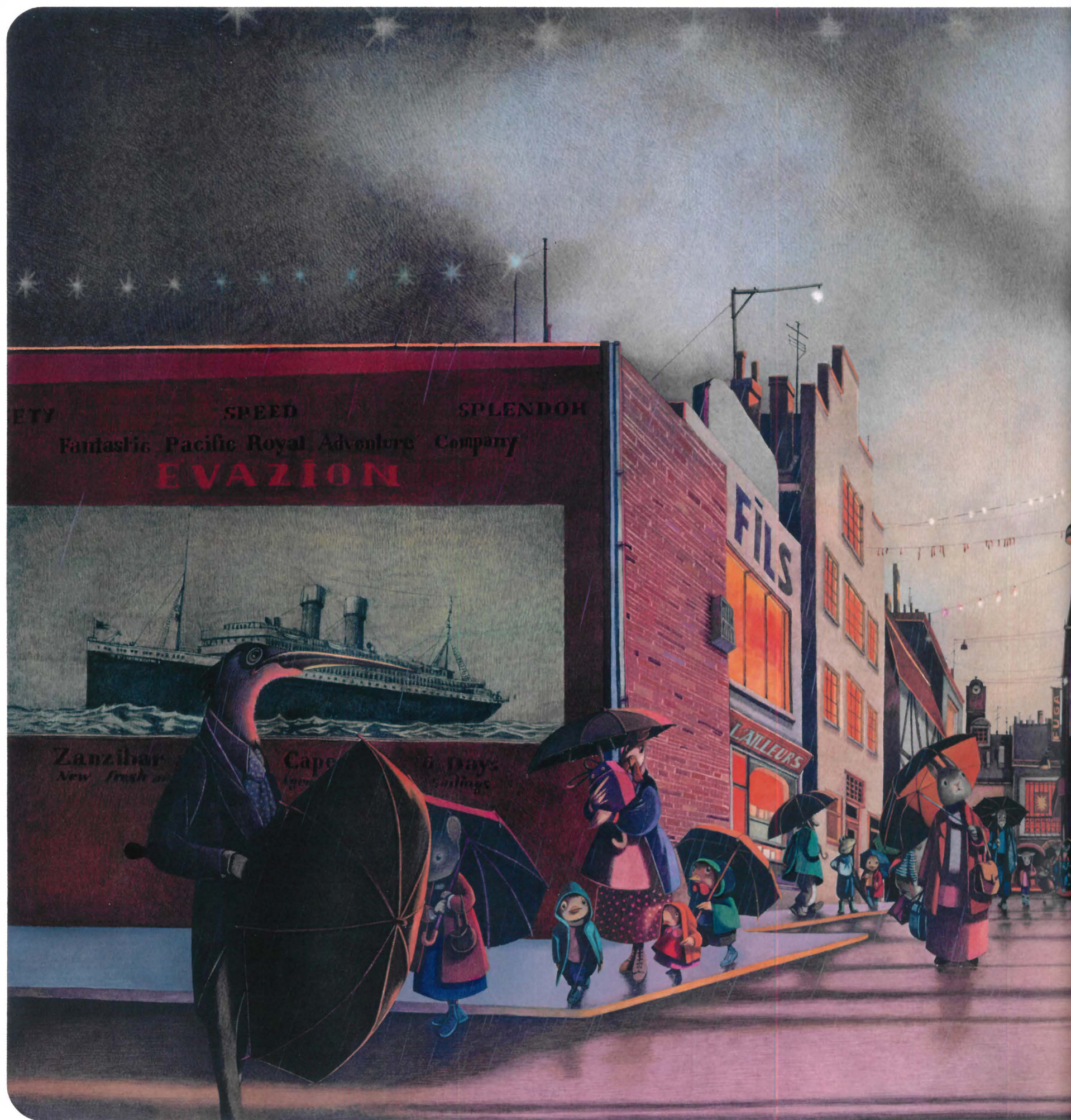
μία φορά την Τζουν...

και μία φορά τη Μόνα.

Μετά περίμενε να μάθει τον τρόπο...
να τα καταφέρει...
να καταλάβει...

Εκείνη την εποχή, ο Ζακομινούς, που είχε πια κατέβει από το μεγάλο πλοίο, ανέβηκε στο τρένο. Στο τρενάκι της ρουτίνας. Όμως το τρενάκι πήγαινε γρήγορα! Έπρεπε να μάθει ρωσικά και ιταλικά στην Τζουν, κορσικανικά και λατινικά στον Νιλς, και περσικά και καβυλικά στη Μόνα.

«Και βιετναμέζικα;» ρωτούσε ο Πολικάρπ. «Ας τα ξεχάσουμε τα βιετναμέζικα» τον καθυσύχαζε η Ντους.
«Και τα αγγλικά; Έλα τώρα!» διαμαρτύρονταν ο Λεόν και ο Ναπολεόν. Όμως κανείς δεν άκουγε πια. Επικρατούσε πανζουρλισμός.
Έτσι ο Ζακομινούς δεν είχε πια και πολύ καιρό για φιλοσοφίες και τέτοια.

Είναι αλήθεια ότι υπήρξε μια εποχή που οι νύχτες του είχαν περισσότερη φαντασία από τις μέρες του.
«Άκου να δεις! Τώρα δηλαδή για να ονειρευτώ πρέπει να κοιμηθώ;» αναρωτιόταν ο Ζακομινούς.

Σύρω από τον Ζακομινούς, ο πανζουρλισμός συνεχιζόταν.
Την ώρα που ο Νιλς ρουθούνιζε μέσα στο αυτί του, εκείνος ξεχώριζε τη φωνή του Πολικάρπ που του υπενθύμιζε:
«Έλα τώρα! Να ταξιδεύεις χωρίς να φεύγεις είναι η ειδικότητά σου!».
Πίσω από την Τζουν, που ήταν σκαρφαλωμένη στο κεφάλι του, άκουγε τον Σεζάρ να τον ενθαρρύνει:
«Μην τυχόν και τα παρατήσεις!».
Και όταν η Μόνα άφηνε τη σφυρίχτρα της, ο Ζακομινούς άκουγε τον Αγκατόν που εξηγούσε:
«Έχεις φτάσει να μη βλέπεις την ευτυχία σου, τόσο μεγάλη είναι!».
Και αμυδρά, πολύ αμυδρά, πίσω από το τραγούδι των τριών μικρών, μάντευε σχεδόν τη φωνή του Λεόν που τον πείραζε:
«Γερνάς, παππούλη!»
και της Ντους που γελούσε:
«Μοιάζεις του πατέρα σου όταν κατσουφιάζεις!».
Όλα αυτά εκνεύριζαν τον Ζακομινούς τρομερά. Ωστόσο, αυτό ακριβώς χρειαζόταν: να νευριάσει.
Και λίγο λίγο αισθανόταν ότι ξαναζωντάνευε.

Έτσι λοιπόν, παρόλο που γινόταν λιγάκι παππούλης (ο Λεόν δεν είχε άδικο), ο Ζακομινούς ξαναβρήκε τη φόρμα του. Δεν έφευγε πια τόσο μακριά. Και δε μιλούσε πολύ περισσότερο. Πλέον όμως ήξερε να πει στους φίλους του πόσο του άρεσε να είναι μαζί τους. «Τα κατάλαβα όλα» εξηγούσε. «Αλλάζουμε, ο καιρός περνάει, έτσι είναι».

«Είναι σε φόρμα!» έλεγε ενθουσιασμένος ο Λεόν.
«Πραγματικά, τα έχει καταλάβει *όλα!*» θαύμαζε ο Ναπολεόν.
Ο Ζακομινούς δεν περίμενε πια τίποτα. Απολάμβανε. Κι αυτό ήταν καλό.

Όπως ήταν αναμενόμενο, ο Ζακομινούς, αποκεί που ήταν μια σταλιά, είχε καταλήξει τελείως γέρος. Έτρεχε ακόμα πιο αργά, πηδούσε ακόμα λιγότερο ψηλά. Είχε αρχίσει μάλιστα να ξαναγίνεται μικροσκοπικός. Δεν έλεγε πια τίποτα. Κρατούσε τις δυνάμεις του για το πιο σημαντικό: Να ακούσει λίγο ακόμα το φύσημα του ανέμου ανάμεσα στα δέντρα του πάρκου. Να θυμηθεί τον θόρυβο της βροχής στη βεράντα. Να φέρει ξανά στον νου του τις φωνές των παιδιών στην αυλή του σχολείου. Να διακρίνει τα βρεγμένα ίχνη των γλάρων πάνω στην άμμο με την άμπωτη. Ήθελε να ξανακούσει τον θόρυβο του πλήθους τις μέρες των μεγάλων αγώνων ταχύτητας. Τον μεταλλικό ήχο της ομπρέλας της Ντους Βιντόκ. Τη σειρήνα του πλοίου που αφήνει το λιμάνι. Τα κουρασμένα βήματα των φίλων του μέσα στο χιόνι. Το κελήνδισμα των καρδερίνων μέσα στο πιο όμορφο κοιμητήριο του κόσμου. Το φόρεμα της Ντους που πιάνεται στα λουλούδια του μονοπατιού. Λίγη ακόμα βροχή πάνω στα πλακόστρωτα. Κι άλλα βηματάκια, κλάματα, γέλια της Τζουν, του Νιλς και της Μόνα. Τη μουσική των πιο παράξενων ονείρων τους. Κι έπειτα το χοντρό χαλίκι που αντηχεί ένα καλοκαίρι στο μονοπάτι του βουνού. «Αυτό είναι το πιο σημαντικό» αναστέναζε. Και όταν συγκεντρωνόταν πολύ, μερικές φορές άκουγε ακόμα και τον Γουάλας Μακ Γκρέγκορ να του λέει: «*Fire and Brimstone! You got it right, Jaco, you got it right!*»*.

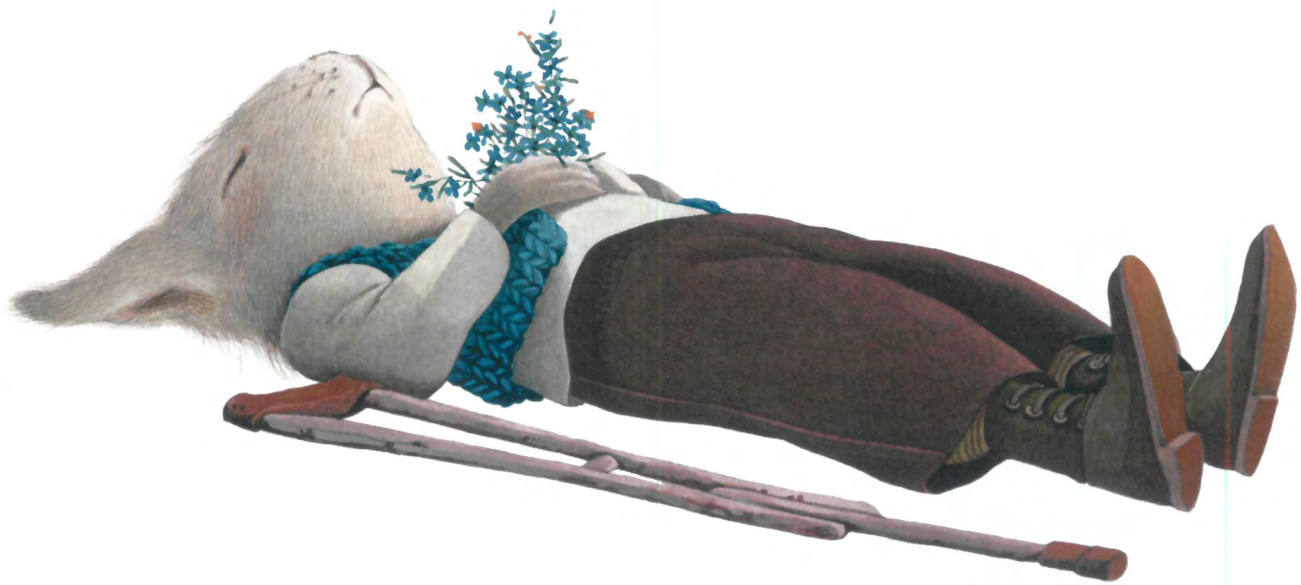
* Θεοί και δαίμονες! Το 'χεις πιάσει το νόημα, Ζακό, το 'χεις πιάσει!

Ήρθε μια χρονιά μια μέρα ανοιξιιάτικη. Μια μέρα της οποίας δεν ξέρουμε ακριβώς την ημερομηνία. Μια μέρα που ο Ζακομινούς σκέφτηκε: «Δεν υπήρξα ήρωας, και η ζωή μου υπήρξε απλή. Ήταν μια ζωή μικρή, γενναία και γεμάτη. Μια ωραία ζωούλα που έκανε καλά τη δουλειά της...

...Σ' αγάπησα πολύ, ζωούλα μου. Μου έδωσες μια τουμπίτσα, ένα τρελοπόδαρο κι ένα σωρό μπελάδες, όμως εγώ σ' αγάπησα πολύ. Και ξέρεις κάτι, καλή μου; Άξιζες απολύτως τον κόπο να σε ζήσω!». Κι αυτή ήταν επίσης η μέρα που ο Ζακομινούς, πολύ ήσυχα, αποκοιμήθηκε κάτω από τη μυγδαλιά.

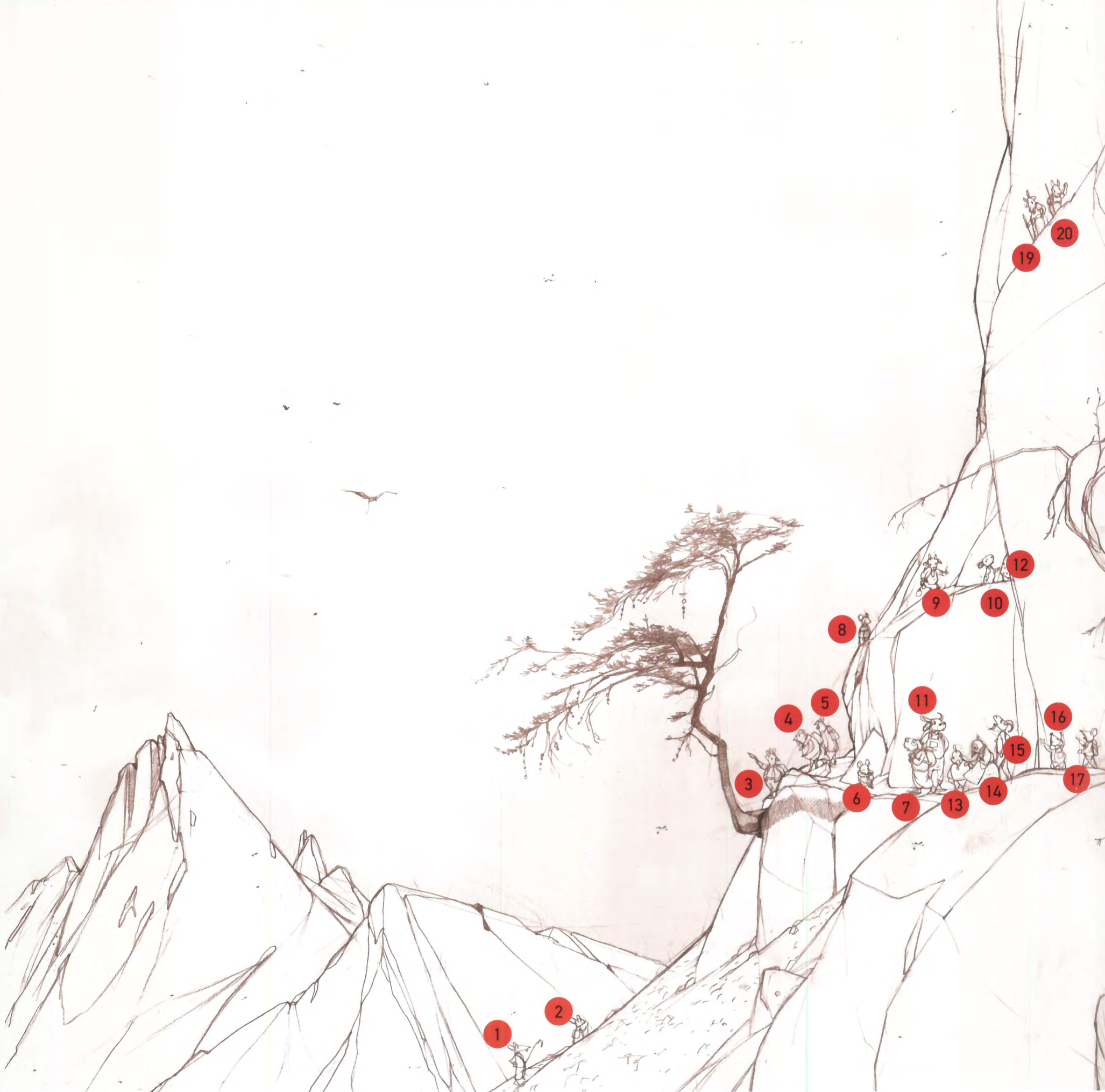

Ας κάνουμε λογαριασμό:

293 οικογενειακά πικ νικ
+ 1 τουμπίτσα
+ 987 παρτίδες χαρτιά (209 ήττες, 307 νίκες, 471 έμειναν στη μέση)
+ 121 ανώμαλα ρήματα
+ 3 αγαπημένα τραγούδια
+ 1 γνωριμία σημαντικότερη από οποιαδήποτε άλλη
+ 3 ή 4 θλιβερές απώλειες
+ 1 αίσθημα ανημποριάς
+ 78.364 αξέχαστα όνειρα
+ 1.394 συνειδητοποιήσεις
+ 948.487 a priori
+ 73 αμφισβητήσεις
+ 3 ή 4 αναμενόμενες επιστροφές
+ 14 πολύ πιστοί φίλοι
+ 3 εχθροί
+ διάφορες μικροανησυχίες
+ κάποιες μεγάλες αγωνίες
+ 19 γεννήσεις, 25 κηδείες (ή το αντίστροφο)
+ 3.124.094.780 αναμνήσεις
+ 1 ολοκληρωμένη συλλογή των περιπετειών του Γουάλας Μακ Γκρέγκορ,
Black Knight in the Night

=

Οι πλούσιες ώρες του Ζακομινούς Γκενσμπορό

1. Φενελόν Τεντεσκό, ξάδερφος του Λεόν και του Ναπολεόν
2. Ολίβ Τεντεσκό, αδερφή του Λεόν και του Ναπολεόν
3. Γκασπάρ Παραντί, γιος της Οπορτούν
4. Πιερ (χαϊδευτικά Ποπί) Παραντί, γιος της Οπορτούν
5. Τιμπέρ Παραντί, γιος της Οπορτούν

6. Ζιντίθ Τεντεσκό, κόρη του Λεόν
7. Μπάιρον Μπαντί, φίλος του Ζακομινούς
8. Εστέρ Τεντεσκό, κόρη του Ναπολεόν
9. Σουάν Πεταρέλ, γιος του Σάσα
10. Τζουν Γκενσμπορό, κόρη του Ζακομινούς και της Ντους

11. Πολικάρη Μαγκλουάρ, φίλος του Ζακομινούς
12. Ιρέν Μπαντί, αδερφή του Μπάιρον και φίλη της Ντους
13. Εμίλ Παραντί, αδερφός της Οπορτούν
14. Οπορτούν Παραντί, φίλη της Ντους
15. Σάσα Πεταρέλ, γιος του Φρανσουά, φίλος του Νταριούς

16. Λεόν Τεντεσκό, δίδυμος αδερφός του Ναπολέον, γιος του Μπαρτολομέ και της Μαρί
 17. Ναπολέον Τεντεσκό, δίδυμος αδερφός του Λεόν, γιος του Μπαρτολομέ
 18. Νταριούς Γκενσμπορό, μεγάλος αδερφός του Ζακομινούς
 19. Ναστιά Πεταρέλ, κόρη του Σάσα

20. Νίλς Γκενσμπορό, γιος του Ζακομινούς και της Ντους
 21. Σεζάρ Μποτορέλ, φίλος του Ζακομινούς
 22. Ντους Βιντόκ, σύζυγος του Ζακομινούς
 23. Μόνα Γκενσμπορό, κόρη του Ζακομινούς και της Ντους
 24. Αγκατόν Ρουά, φίλος του Ζακομινούς
 25. Ζακομινούς Γκενσμπορό